

מתי יקוהת חג השבועות

י"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה' - לובלין' פניה'ק ירושלים ת"ו - בראשות הגאון רבי מנחם יאנוע שליט"א, תלמידו של מרן פוסק הדור בעל ח'שבט הלוי' וצוקללה'ח

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

את מי סופרים במדבר שומם...?

לאסוף אליו את כל ראשי העם אל המדבר אשר הוא שוכן בו, וכשחם באו וראוהו שהוא בראש ההר בקשו כלם מאהבתם אליו לעלות ההרה ולהנות מזיו הדרתו, אבל המלך העמיד את עבדו למטה שיוהרים לכל יעיו אף אחד לעלות אליו.

ערבון למען האחרות:

ואז נעמד המלך בראש ההר ודבר אליהם: 'יודעים אתם כי לא משנאתי אליכם גרשתי אתכם, אלא להפך מרב אהבתי אליכם עשיתי זאת, כדי להעמיד אתכם על דרך הישר, וזאת היתה בנתי שבשתייהו דלים בלא בית ופת לחם, תהיו דגמא לעם שאין לאדם רשות להתנשא על חבריו בעשרה, כי הוא יכול להלקח ממנו בין רגע, וכ"ש שאין לאדם להעיו פניו ולקפות טובה למלך המטיב עמו ולמורד בו, ועתה רצונכם לשוב ולהיות נאמנים אלי, אבל לפי חושש שמא תשובו לבסילותכם, ותתנשאו אחד על חברו, ותבואו גם למרוד בי, לכן רצוני שכל אחד מכם יפקיד אצלי ערבון את דמי חברו'.

הקרבן למלך...

אכן, כלם עשו כדבר המלך, ואז המלך שמח בהם כל כך, ומהערבנות הגדולה אליהם עמד וספר אותם במונה מרגליות, וירד ודר עמהם במדבר כדי שיופדו כלם שהם עניים מצד עצמם, ונכנסם באהל פשוט כמותם בדרך חבה ואהבה, וקבע לכל אחד מהם דור במקום סמוך אליו, באפן שהוא שוכן באמצע וכלם סביבו, ונתן לכל משפחה לבחר מתנה מאוצרותיו פפי שהשקה נפשו, ולמשפחה החשובה שבהם נתן את כליו שיהיו אצלם באות אהבתו הגדולה אליהם, וצוה עליהם לתלות כל אחד את המתנה שבידו בפתח אהלו, ומעין כל המתנות היו באהל המלך, וכך היו בנאמנות למלך באהבה ואהבה זה לזה.

'וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד. שאו את ראש כל עדת בניי'. העיר מורי ורבי פוסק הדור מרן בעל ח'שבט הלוי' וצוקללה'ח, דיש להבין מפני מה מפרשת התורה שצווי זה של ספירת בני נאמר ב"מדבר סיני", וכן מפרש שזה היה ב"אהל מועד", ואילו בפרשת בהר שעוסקת בשמירת קרקעות וכספים, נאמר בה: 'וידבר ה' אל משה בהר סיני', מזה שונים צווים אלו זה מזה, שפאן נאמר 'הר' וכאן נאמר 'מדבר'?

משל - הגרוש שגורם לנאמנות:

ונלע"ד לבאר ע"פ משל: למה"ה, למלך שמלך על מדינות רבות, ומאהבתו לעמו הביא את ראשי אבות המשפחות לגור בשכונה הסמוכה ביותר לארמונו, והם היו לאנשי המלך. עד שיום אחד נודע לו כי התעוררו העם למרד בו, לכן החליט המלך ושלח את קלגסיו לגרש את כל אבות המשפחות הללו, שגורו הראה את בעמו על צאצאיהם, והם גרשו בשבתיהם וכל רכושם נעשה הפקר בשוה חמת המלך, הצטער מאוד על הפוצץ הזה שהצדק לגרש מלפניו את אנשיו, ומרב צערו החליט שאף הוא יגלה כמותם מביתו, והלך לו עם עבדו הנאמן ליגרות, ומשם גלה למדבריות עד שפוצץ הר אחד גבוה, ועלה לראשו, ושם נטה את אהלו ודר שם למשך מספר שנים, ועבדו היה דואג למזונותיו.

במשך השנים הללו, אנשי המלך השתדלו להשיב את כל העם להכיר טובה למלך הן ומפרנס אותם, ועתה כבר עלתה בידם, והעם שבו מופתותם, ואז שלחו שני זקנים שילכו אל המלך ויתחננו לפניו שישבו לביתו ויחזו את עמו, וישבו אהבתו אליהם, וישבו את אנשיו להיות סמוכים אליו.

בשמע המלך את דבריהם, צוה עליהם

תוכן הגליון

- א. משיחותיו של מורינו רה"י שליט"א.....א
- א. מתיקות הנסים - ספור.....א
- ב. מתיקות שיחי.....ב
- ב. נמשל - במדבר או בהר סיני?.....ב
- ב. מיני מתיקה לילדים.....ב-ג
- ד. שו"ת ספירת העומר.....ד
- ד. מתיקות חג הביכורים.....ד
- ד. לקח מתוך חג השבועות.....ד

מתיקות הנסים - ספור

התמוטטתי עם ארון השמל!!!

אני מתגורר במרכז ארץ הקודש. לצערי, נולדתי למשפחה שאינה שומרת תורה ומצוות, ובמשך שנות בחרותי ירדתי מן הפח אל הפחת, עד שלפני כשבע שנים בהיותי בן כ"ז שנה, התעוררתי לחזור אל צור מחצבתי ע"י שכן חדש ירא שמים ששא לגור בסמיכות אלנו.

למשך שש שנים, הייתי עסוק בתעניות צומות ובכיות רבות על שהקעסתי את בוראי ובזיתי את שמו הגדול בימי בחרותי, עד שבשנה האחרונה כאשר הגליון שלכם הגיע גם אל השכונה שלי, נמשכתי אחרי תכין הגליון פאיל הצמא למים הזכים, ומים רבים לא יוכלו לכבות את אש אהבת ה' שנדלקה בלבי ע"י הדברים שקראתי, ובתחלה חשבתי לעצמי שדברים אלו, העוסקים באהבת ה' ובהכרה בחסדיו המרבים, שיכים רק לצדיקים גמורים.

עד ששוחחתי עם רב השכונה שלנו אודות זה, באמרי לו כי אף אני בוסף ומשתוקק לעבד את ה' בדרך 'מתוקה' שכזו, והוא הוכיח לי מהספרים הקדושים שאכן זוהי הדרך שראוי לכל אדם ללכת בה, כי היא מסגלת ביותר להביא לקרבת אלמים, יותר מכל דרך של סגופים. לכן במשך השנה האחרונה, שניתי את דרכי והתחלתי לעסוק בדרך של שמחה והודאה לפני השי"ת.

למעשה, אני עוסק במלאכה לפרנסתי ולפרנסת ביתי, ובכל בקר אחר תפלות שחרית אני לומד בעיון מאמר אחד בגליון

המשך בעמוד 2

רבנו של עולם, ובנו ברחמיך להעריך ולהחשיב את חברנו במאד מאד, כדי שנוכח שאף אתה תעריך ותחשיב אותנו, כמו שאיתנו על מצות ערכו, שבו האדם מביא את דמי ערכו של חברו לביהמ"ק כדי לחזק את ערכו בעיניו, ואחרי ציוו זה צוית את משה עבדך לספר את כלל ישראל, כי אם אנו מעריכים את חברנו אתה מעריך אותנו, וסופר אותנו, כי דבר שמעריכים - סופרים אותו.

ונכח ע"י שנהיה מאחדים ואוהבים זה את זה, שיקים בנו "ישכנתי בתוך בני ישראל ולא אשוב את עמי ישראל", כי משמחתך באהבת החברים שבינינו אתה משרה שכנתך בינינו, שעל כן השרית שכנתך במדבר באהל מועד שהוא אהל עראי, לגלות בזה את קרבתך לעמך ישראל, וקבעת מקומם של כל אחד משכתי יח סביבה, ולא נהנת כמדת מלך בשר ודם שמתרחק מעדתו אלא הושבת את כלם בשתלי יותים סביב לשלחנה.

אנא ה', ובנו לתקן את חטא תלמידי רבי עקיבא שלא נהנו כבוד זה בזה, שעל כן ר' עקיבא אמר: "ואהבת לרעך כמוך" הוא כלל גדול בתורה, ונתקן פנים אמונת חכמים שנקרבנו, ר' עקיבא שבתחלה היה שונא תלמידי חכמים, וכשראה את המים ששוחקים את האבן נתעורר והבין מקד שדברי התיח הדומים למים יכולים לבקע ולהקים את לבו האבן, והחל לאהב תיח ולהאמין בהם, ועל ידי זה יצא מאפלה לאור גדול, וקים "ואהבת לרעך כמוך" - באהבתו את רועי ישראל הנאמנים. בן נוכח כלנו לאהב את עבדיך התיח ולהאמין בהם, כדי שיוונו את הדרך אשר נלך בה ויביאונו לקרבתך ואהבתך, אמן סלה.

נמשל - במדבר או בהר סיני...

והנמשל יבאר ע"פ עניני הפרשיות: דהנה פרשת אמור קדמה לפרשת בהר שבסופה מדבר על האיש שנתן מום בחברו, ומרד בה' מלכנו וקלל, שהו נובע מנאווה שיש בין אדם לחברו, שע"ז הוא מקלל ומכה את חברו, לכן נאמר מיד: "וידבר ה' אל משה ב'הר סיני" - להזכיר לנו את מעמד הר סיני, ששם נאמר על ישראל לעלות אל ההר, כדי לתת לעמ"י שפלות שאף אחד לא ירגיש עצמו שהוא בר מעלה שראוי לעלות בהר ה'.

השפלות מודת רעות...

ואז ה' מוסיף ומצוה את עמ"י על מצות שמיטה, להפקיר את הנכסים, כדי שלא יתנאה אחד על חברו ע"י עשרו, וכן נצטוינו בפרשה זו לעזר לאדם שמך, ולהלוות לו כדי צרכו ללא רבית, וכן נצטוינו על העבד שלא לרדות בו בפרה, שכל זה עניני התחשבות בזולת ופילוסופיה. ומצות שמיטה מרמזת גם לאדם, שהוא חי בעולם לזמן קצוב, שבשנות השביעית הינו בשנת שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה, הוא עוזב את הארץ ושוטע את קול השופר קולו של מו"ה הקב"ה, ורק אחרי שהאדם השפיל עצמו בהפקרת שדותיו והפקרת כבודו, אזי זוכה ל'בחקותי' - להבין את חקות ה'.

ערה שזה לכלב...

ובפרשת בחקותי מבארים עונשים קשים וגלות על פגול מצות שמיטה, כמו"ש "ואתכם אזור בגוים.. אז תרצה הארץ

הלחיים בלוחות הברית...

ואמר רבי: "לוחות אבן" הינו שצריך להשים את לחיו באבן החזקה לחזק ולחזק שוב על למוזל כדי ללמודה למי שקשה לו להבין, וכך שתי לחיו הם כשני לוחות הברית, ולכן אם אדם סותר לזונו של חברו כאלו הוא סותר בלועו של ה', כי לחיו של היהודי הם כשני לוחות הברית, שבהם האדם חוקק את תורת ה'.

"חרות על הלוחות" - אם לא נשתברו לוחות לא נשתפחה תורת מיישראל, אם לא היו שוחקים את הלמוד זו היתה מעלה, אבל גם חפרון שהיה לאדם נאווה שזוכר את כל מה שלמד בפעם אחת, ואלו כשזוכה הוא שפל וירא, כי הוא צריך לעמוד ולחזק תמיד על למוזל שלא ישפחה.

הגורם להשראת השכינה:

ופרשתנו אומרת: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני", כי עכשו עמ"י מרגישים שפלים ומשימים את עצמם ואת ממונם במדבר הזה שהפל דשין בו, שמונהים את חבריהם בשמיטה מנכסיהם ומממונם, ואינם מתנשאים אחד על חברו, לכן משרה ה' את שכנתו בינינו במדבר כדי שנמשיך להרגיש שפלים.

ועתה מצוה ה' לספר את בני, שהספירה נובעת מהערכה שהרי דבר שמעריכים סופרים אותו, כי מבין שאנו מעריכים זה את זה ה' מנלה את הערכתו אלינו, ולא זו בלבד, אלא נאמר כאן "וידבר ה' במדבר סיני באהל מועד", כי ה' כ"כ שמח בקד

שישראל אוהבין זה את זה עד שלכן הוא משרה שכנתו באהל מועד, כדי להפצא בין בניו המאחדים.

אומנות הספירה:

וגשיאי ישראל היו צריכים להיות עם משה ואהרן בעת ספירת ישראל, כמו"ש "ואתכם יהיו איש איש למטה אבותיו" - כדי שהם ילמדו את אומנות ספירת ישראל שזה סוד שגלה ה' רק למשה רבנו באהל מועד ביצד לספר את הטוב שבכל שבט ובכל אחד מישראל, כמו"ש "וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד".

הצבעים מרבים שלום...

ובשעת הספירה נקבע מקום לכל שבט ושבט ע"פ ה' מסביב אהל ה' - אהל מועד, ולא בדרך מלך בשר ודם שמתרחק מעדתו ויושב בכבודו רחוק מהם, אלא ה' יושב בתוך עמו כמו"ש "ישכנתי בתוכם", וה' נותן לכל שבט את הסמל והצבע המתאים למבטיו, כדי שע"ז לא יבואו לידי מצה ומריבה, כי כך כל אחד מתחשב בהנהגת השבט השונה ממונו, כשיודע את טבעו החרוט על דגלו, ולשבט לוי שהוא הפוכהר שבשבטים, נתן ה' לשאת את כלי המשכן מאהבתו לעמו ומקרבנו אליהם.

וספירת ישראל ארוכה היא שמתחילה בפרשת במדבר וממשיכה בפרשת נשא, ללמוד שששאדם שפל ומרגיש עצמו במדבר רק הוא יכול לספר את עמ"י - למצוא ולספר את הטוב שבהם.

השבועי שלכם, ואח"כ בשעות הערב אני לומד גמרא והלכה למעשה.

ביום שני בשבוע שעבר, קבלתי עבודה לפרק ארון חשמל מקיר בטון גבוה בדרום הארץ. נסעתי לשם יחד עם חברי למלאכה, בדקנו מהי המלאכה שלפנינו, וראינו שארון החשמל משקלו יותר מטון, והוא תלוי גבוה על קיר הבטון, לכן חברי הלכו מהעבר השני של הקיר, טפסו למעלה עם סולמות וקשרנו חבלים לארון החשמל, כך שששאפתח את הברגים המחזיקים את ארון החשמל, הארון לא יפול מטה.

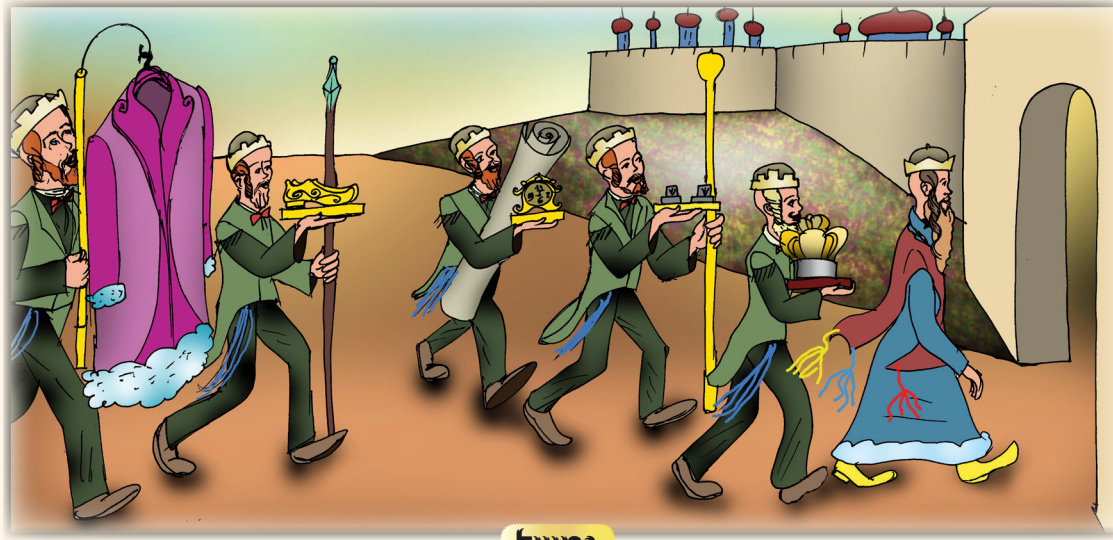
ואז טפסתי על סלם גבוה, והתחלתי לפתח את הברגים. ובעודי מתעסק בזה, לפי לא נתן לי מנוח, היתה לי הרגשה שהמלאכה הזאת מסכנת, כי אף פעם לא התנסנו בזה, לא אני ולא חברי, אבל טעות היתה בידי שלא העזתי להראות לחברי שאני פוחד. לכן המשכתי במלאכתי, אבל ה' ברחמנותו השיב ללבי רוח טהרה וקדושה, וצפו ועלו במחי כל מיני עניני הכרת הטוב ואהבה לה, וממש הרגשתי באותם רגעים רגשות קרבת ה', כמו בעת נענועי ד' מינים בספה, ולא הבנתי מהיכן באים לי כאלו רגשות התעלות. עד שהשששתי שמא אני ח"ו בסכנת חיים ממלאכה זו, ואלו רגשות של הרגעים האחרונים של החיים... לפי החל לנקח בקרבי, אך זה כבר היה מאחר מדי...

לפתע הארון התנתק ממקומו, וזעקת אימים נשמעו מחברי, כי הכבד של הארון היה נורא מאד, והם לא הצליחו לאחז בו. רציתי לרדת מיד, אבל לפני שהספקתי להתחיל לרדת, ארע דבר נורא ביותר... החבלים התנתקו, והארון נפל מטה כשהוא מפיל את הסלם שעליו אני עומד... נחתתי מטה מגבה של חמשה מטרים, כשהארון נוחת כמעט עלי, אבל רק 'כמעט', כי ה' הגדול והטוב רחם עלי וכשני סנטימטרים לידי נפל הארון ולא פגע בי כלל!

חברי רצו לקראתי, ומצאו אותי שבור יד ורגל, אבל "ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל", וידי הימנית ורגלי הימנית שלמים. כך שבחסד ה' עלי, יכולתי לכתב לכם את המכתב הזה בידי הימנית.

כששחתי כל זאת לפני רב השכינה שלי, הסביר לי, כי זכות דרך התשובה של הודאה והכרת הטוב לה' זכתה אותי לרוח טובה של מחשבות כאלו, בעת שהייתי נתון בסכנת חיים, וזה עמד לי לצאת לחיים טובים. אודה ה' בכל לבי, ולכם שלוחיו להאיר עיני.

מיני מתיקה לילדים

נמשל

ערביו, להעריך האחד את חברו ע"י נתינת ערך החבר לביהמ"ק. ובין שעמ"י מקבלים עליהם את נאמר "וידבר ה'... במדבר סיני באהל מועד" - שה' יורד למדבר כדי שימשיכו להרגיש שפלות, ושוכן עם ישראל באהל פשוט לגלות חבתו אליהם, וקבע מקום כל שבט סביב אהלו, אהל מועד, ונתן לכל שבט דגל וצבע האהל לטבעיו, וכן נתן לשבט לוי שהוא השבט המכבד שבישראל - את כלי המשכן לשאת אותם באהבת ה' אליהם.

משל

משל למלך שמרדו בו בני עמו, ולכן גרשם מבתיהם, ומרחמנותו הגדולה אליהם, גלה אף הוא למדבר, ובשעה שישבו בתשובה למדעם להעריך כל אחד את חברו, וכשראה שהם מקימים זאת שמח וספרם כמזנה מרגליות, ודר עמם במדבר באהל פשוט בדרך חבה ואהבה אליהם, וקבע את מקומם סביבו, ונתן לכל אחד מהם מתנה, ולחשובים שבהם נתן את כליו לשמורם בבייתם כדי שיוכרו אותו, אחד נשא את פתח המלך, ואחד את התפילין שלו, והשני את מנולתיו, את שעונו, נעליו, מקלו, בגדיו וכו'.

זהב/ ואיפה קבלו די זהב? בזה שח' מנה אותם וראו את אהבתו אליהם וקבלו מזה דעת גדולה.

הקטרת תרופה למגפה...

וגם כשסרחו מונה אותם ה', כבחתא העגל ושאר חטאים, כדי לתן להם תרופות בנחש הנחשת ומעשה הקטרת, שפושטלו הנחשים ונשכו בעם היה נחש הנחשת מרפא את הנשוכים שהיו נוטים למות, וכן כששלטה המגפה בעם מפני אש הקטרת הזרה שהקריבו, היה אהרן מחלף כשהקטרת בידו ועומד בין החיים ובין המתים, והיה מלמדם לזכר את חסד הנשימות ע"י הריח הערב של הנשימות, כי הקטרת הזרה המיתה מפני שאינה מעוררת את האדם להעריך את חסד הנשימות, ואלו הקטרת של אהרן הכהן המעוררת להעריך ולהודות על הנשימות, היא עוצרת את המגפה.

ופרשתנו העוסקת בספירת בני"י, מלמדת אותנו את היסוד הגדול הזה לספר תמיד את הטוב שבכל אחד מ'ישראל ובפרט בספירת העמר, שימי הספירה חלים בפרשה זו, ותלמידי ר"ע שלא ספרו את הטוב שבחבריהם ולא נהגו כבוד זה בזה מתו דוקא בימי הספירה המיעדים לספר את הטוב שב'ישראל שמפיון שלא עשו בן נתבעו על כך בימים אלו.

שע"י האכל נעשים בריות, ואז אומרים 'והסרונן' כי האדם בטבעו רואה חסרונות בחבריו - 'על כל מה שבראת' זוהי סבת כל בריאת האדם - 'להחיות בהם נפש כל חי', לתת חיותא לחבר אפלו שנראה לנו שיש בו חסרונות.

עוד יש לפרש: 'בורא נפשות רבות וחסרונן' הינו מה שהאדם בטבעו נזקק לדברי מאכל, זה כדי ש'נפיר ע"י האכל' על כל מה שבראת' - את כל החושים שח' ברא באדם 'להחיות בהם נפש כל חי', כי לאכל יש ריה, וטעם, ומראה טוב, וע"י האכילה האדם מבחין בחסדי ה' שנתן לו את חוש הטעם הריח והראיה וכו'.

המונה את עמו ישראל באהבה...

ובפרשתנו מבאר באריכות שח' סופר כל שבט ושבת מ'ישראל בפרטו, ורש"י כותב שהתורה מגלה לנו בזה את אהבת ה' אלינו כמה גדולה היא שמונה אותנו בכל שעה, גם כשהתנהגו בהגן וגם כשסרחו; כשהתנהגו ככהן הוא מונה אותם כבפרשתנו, כדי לתן לכל אחד מהם מקום סמוך אליו כשדגלו בידו, באב שמאהבתו לבניו הוא מונה אותם כדי להושיבם סביב לשלחנו בשתילי זיתים, וכן כדי לתן לראשיהם גדלה שיהיו מנושאי המשכן וכליו, ובפרשת מסעי ה' מונה את המקומות שהלכו בהם בניו אהוביו, ובפרשת דברים משה אומר לישראל ה' נתן לכם 'די

שאלה: מדוע ספירת כלל ישראל נאמרה בפרשה שלמה ובתחלת חמש במדבר ולא אגב איזה מצוה?

תשובה: פרשת במדבר תמיד חלה בספירת העמר שאז נפטרו כ"ד אלף תלמידי ר"ע, דלכא' צ"ב מדוע נענשו בכזה ענש חמור ומדוע דוקא בימי הספירה ולא בזמן אחר? אלא שבהקדם, יש להבין מהו ספירת העמר. בספירת העמר מלבד הצפיה לקבלת התורה (בדברי החנוך), עלינו לספר את חסדי ה' שהעקר שבהם זה בריאת האדם שכלו בנוי ממזון המפתח את הבשר ודם עצמות וגידים (בדברי הספורנו), שזה הדרך ארץ שקדמה לתורה, ועל בן אנו אומרים בספירה היום כך וכך 'לעמר', כי הספירה היא על חסד העמר.

וכמו שמברכים אחר המזון 'בורא נפשות רבות וחסרונן', שלכאורה מדוע לא מברכים על המזון את ברפת האילנות 'שלא חסר בעולמו כלום', אלא אומרים 'והסרונן על כל מה שבראת'...

בורא נפשות וחסרונן...

אלא שבראש חדש ניסן מברכים ברפת האילנות, ובה מודיעים שבאמת בריאת ה' בעולמו היא שלמה ואין בה שום חסרון, אבל אח"כ כשכבר נתנת לנו התבואה החדשה לאכילה ואדם אוכל ושבוע, אזי הוא מודה לה' על האכל ומברך בורא נפשות רבות -

מתיקות חג ה' בכורים!

כיוצ"ב נצטוינו בחג הבכורים להביא לביהמ"ק את הפרות, לפרסם את חסד הפרות שאנו מקבלים מתנה כל השנה מה', וכן להביא שתי הלחם לפרסם את חסד העמר והחטה שיש לנו כל השנה, וריח הקטרת נפוץ עד יריחו כדי לפרסם את מתנת הנשימות [-הנכרת בריח הטוב] שאנו מקבלים כל הזמן, וכן גם נותנים את דם הקרבן על גבי המזבח, לפרסם את חסד ה' שברא בגופנו טבע נפלא ביותר, שפשאנו מכניסים עמר לפה, אזי במקום שהוא יזיק לנו פאבן שנכנסת לגוף, נוצר על ידו הבשר הדם והחלב בגופנו, ובגלותינו כל אדם יכול לקיים את מטרת הקרבנות בעת אכילת בשר לכבוד יום טוב ובשאר זמנים, בכך שיזכר את החסד שבבשרו, באבריו, בגידיו, בדמו ובחלבו.

הנה מצות הקרבנות, היא להביא לפני ה' את הבשר, הדם והחלב, שבאמת ה' לא צריך את הבשר כי אינו אוכל, וכ"ש את הדם והחלב שזה מאכלים מאוסים ומזיקים, וכמ"ש "האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשתה", אלא הסבה היא, שח' רוצה שעל ידי זה שנפריש לפניו חלק מהבהמה, דרך זה נעריך את שאר הבהמה שקבלנו מאתו יתברך לאכלה. משל כמה"ה, למלך שנתן מתנה גדולה לעבדו והוא חלף והחביאה, לימים בקש לו המלך שישיב לו חזרה את המתנה, מיד התרעם על כך העבד, לכן שלחו המלך ללמוד גימוסי מלכות, ושם למדוהו שבשהמלך נותן מתנה, צריך להראותה לכלם כדי להגדיל את שם המלך, וגם האדם מתגדל מכה.

הגיליון מוקדש

לע"נ נזימה בת ודחה, רחל בת אנג'לה, ולרפואת דוד בן אנג'לה

לקח מתוק לחג השבועות!

שבועות הוא מלשון ערנות, בי שבועות נקרא וואכן, וגם ערנות נקרא וואכן, פרמז למנהג ישראלי קדושים להיות ערים בחג השבועות כל הלילה.